

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 19C/99/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118284230
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Hudecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118284230.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Miroslavou Hudecovou, v právnej veci žalobcu: Z. I. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. G. XXXX/XX, XXX XX G. G., štátny občan SR, v konaní zast. JUDr. Ondrejom Zacharom, advokátom so sídlom 1. mája 1018/81, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 42 069 599, proti žalovanému: F. Z. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. XXXX/X, XXX XX G.Á. G., štátny občan SR, o zaplatenie 1 953,24 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 953,24 Eur, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalobcu.

odôvodnenie:

1. Návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným súdu dňa 29. 05. 2018, sa žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v upomínacom konaní domáhal zaplatenia sumy 1 953,24 eur, ktorá suma predstavuje kapitalizované úroky z omeškania, to vo výške 8,75 % ročne zo sumy 100,00 Eur od 09. 08. 2012 do 03. 04. 2018, vo výške 9 % ročne zo sumy 2 000,00 Eur od 01. 07. 2012 do 03. 04. 2018, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1 300,00 Eur od 31. 08. 2012 do 03. 04. 2018, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 300,00 Eur od 25. 10. 2012 do 03. 04. 2018, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 50,00 Eur od 30. 10. 2012 do 03. 04. 2018, vo výške 5,75 % ročne zo sumy 150,00 Eur od 16. 03. 2013 do 03. 04. 2018, vo výške 5,50 % ročne zo sumy 300,00 Eur od 11. 10. 2013 do 03. 04. 2018, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 50,00 Eur od 31. 01. 2014 do 03. 04. 2018 a vo výške 5,15 % ročne zo sumy 1 000,00 Eur od 23. 08. 2014 do 03. 04. 2018, po odpočítaní čiastočnej úhrady 250,00 Eur. Žalobca sa zároveň domáhal aj náhrady trov konania.

2. Svoj návrh žalobca odôvodnil tým, že v období od júla 2012 do augusta 2014 poskytol žalovanému celkovo 9 pôžičiek. V pripojenom písomnom uznaní dlhu zo dňa 22.12.2016 žalovaný uznal voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky istinu v celkovej výške 5 250,00 Eur, ktorá istina tvorí súčet istín všetkých poskytnutých pôžičiek, označených v uznaní číselným údajom 1. - 9.

3. Dňa 18.06.2018 vydal Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní platobný rozkaz sp. zn. 29Up/358/2018, voči ktorému žalovaný podal v zákonnej lehote odpor s odôvodnením, že pôžičky uvedené v platobnom rozkaze mal žalovaný poskytnuté žalobcom ako výpomoc na základe ústnej dohody na dobu vymoženia jeho prostriedkov od G. P., voči ktorému má vedenú exekúciu v celkovej výške 128 000,00 Eur. Žalovaný v podanom odpore ďalej uviedol, že žalobcom nebol ani raz oficiálne vyzvaný na vrátenie peňazí a že žalobca nepodal v zákonnej lehote žalobu. Na výzvu žalobcu po lehote splatnosti uznal požičanie sumy z dôvodu, aby sa žalobca nestrachoval v prípade nepredvídaných

udalostí a že termíny vrátenia pôžičiek neboli z uvedených dôvodov ohrozené. Po smrti jeho dlžníka všetky prostriedky vrátil. O úrokoch ani o úrokoch z omeškania nikdy nebola žiadna dohoda.

4. Žalobca navrhol pokračovanie v konaní na miestne príslušnom súde a k odporu žalovaného uviedol, že žalovaný nesprávne uvádza a zavádza konajúci súd skutočnosťami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Predmetom sporu je zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 2 204,32 eur (správne malo byť 1 953,24 eur) na základe listinného dôkazu, a to uznania dlhu zo dňa 22. 12. 2016. Pre právne posúdenie uznania dlhu zo strany žalovaného nie je právne významné tvrdenie žalovaného, že uznal požičané sumy, aby sa žalobca nestrachoval v prípade nepredvídaných udalostí. Rovnako nie je právne významná skutočnosť, či bolo uznanie dlhu podpísané po lehote splatnosti a či boli v ňom dohodnuté úroky a úroky z omeškania alebo nie. Inštitút uznania dlhu zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Nie je žalobcovou povinnosťou preukazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie a príslušenstvo v čase uznania dlhu. Dôkazné bremeno prechádza zo žalobcu (ako veriteľa) na žalovaného (ako dlžníka), ktorý je povinný preukázať svoje tvrdenie, že dlh bol bezúročný a že bol splatený. Na preukázanie zániku uznaného dlhu žalovaným nestačí len samotné tvrdenie o splatení dlhu tak ako to žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uvádza.

5. Následne bola veci na Okresnom súde Banská Bystrica ako súde príslušnom na jej prejednanie podľa Civilného sporového poriadku pridelená sp. zn. 19C/99/2018.

6. Hoci po podaní odporu má súd v zmysle § 267 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) nariadiť pojednávanie, keďže ustanovenia zákona sa vykladajú aj s poukazom na účel celej právnej normy, s poukazom na článok 3 a článok 4 základných princípov CSP súd má za to, že podanie odporu de facto spĺňa požiadavku vyjadrenia k podanej žalobe (analógia § 167 ods. 2 CSP), a teda aby súd mohol v konaní aplikovať aj ostatné ustanovenia CSP, najmä ustanovenia o koncentrácii konania, súd má za to, že aj po podanom odpore by stranám sporu mala byť daná možnosť na podanie repliky, t. j. vyjadrenie žalobcu k podanému odporu (analógia § 167 ods. 3 CSP) a následne podanie dupliky žalovaným, t. j. vyjadrenie žalovaného na reakciu žalobcu k podanému odporu (analógia § 167 ods. 4 CSP).

7. Súd preto dňa 04. 02. 2019 doručil žalovanému vyjadrenie žalobcu k odporu spolu s uznesením č. k. 19C/99/2018-65 zo dňa 14. 01. 2019, ktorým ho vyzval, aby sa k predmetnému vyjadreniu žalobcu v lehote 15 dní od doručenia písomne vyjadril a uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadať. Žalovaný však ostal pasívny, t. j. svoje právo vyjadriť sa napriek skutočnosti, že žalobcom uplatnený nárok poprel, nevyužil.

8. Súd vo veci samej nariadil pojednávanie. V rámci prednesu na pojednávaní, konanom dňa 28. 05. 2019, právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca preukázal dôvodnosť svojho nároku, a to uznaním dlhu, ktoré zakladá právnu domnienku existencie alebo trvania záväzku dlžníka. Dôkazné bremeno teda automaticky prechádza na dlžníka. Podľa žalobcu len samotné skutkové vyjadrenia, produkované zo strany žalovaného, nie sú dôkazom o opaku, tak ako to predpokladá § 192 CSP. Žalovaný v rámci reakcie na prednes právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní uviedol, že so žalobcom si veľa krát vypomáhali rôznymi spôsobmi, mali medzi sebou dobré priateľské vzťahy. Nebral žiadne pôžičky od žalobcu, boli to peniaze dané na ústnu dohodu. Keď bol žalovaný vo finančnej tiesni, žalobca mu tie peniaze dal, takže sa to nemôže brať ako pôžička v právnom slova zmysle. Dokonca neexistuje žiadna zmluva, že by takáto pôžička bola. Keď nastalo ochladenie ich vzťahov, žalobca žalovaného požiadal, aby prišiel k nemu, pričom mal pripravené uznanie dlhu. On ho nečítal, nevidel, bolo to pripravené u neho v kancelárii, prebehol ho, vedel, že v určitom období mu požičal približne 5 000,00 Eur. Žalovaný to podpísal, pričom sa zaviazal, že to vráti do 15.02.2017. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že všetky tieto záväzky boli premlčané v plnom rozsahu. Keďže tento dlh k 15.02.2017 nesplatil, splatil ho o niečo neskôr, nastupujú tzv. úroky z omeškania, ktoré si druhá strana nárokuje. Žalovaný podčiarkol, že tým, že všetko bolo premlčané, zákon nepovoľuje pri uznaní dlhu uznať niečo, čo predtým nebolo známe alebo nebola skutočná pravda. Z pohľadu žalovaného dlh bol vrátený v plnom rozsahu a vo vzťahu k úrokom z omeškania považuje žalovaný termín, od ktorého bol v omeškani, deň 15.02.2017, ktorý je z jeho strany podpísaný, že k tomu dátumu bude vrátená celá tá čiastka. Žalovaný uviedol, že dlh vrátil trochu oneskorene, nastúpili sankčné úroky z omeškania, ktoré žalobca mohol vyčísliť a ktoré v podstate aj zaplatil, pretože dal žalobcovi o to viac. Dokazovanie je na žalobcovi, aby preukázal, že

termín vrátenia bol iný ako konečný termín 15.02.2017. Vo vzťahu k príslušenstvu žalovaný opätovne namietal termíny splatnosti jednotlivých pôžičiek. Uznanie dlhu, nepotvrďuje žiadny dátum splatnosti pôžičiek, potvrdzuje to len to, že si žalovaný prevzal pôžičku v danom čase a keď nie je dohodnutý žiadny deň na vrátenie, tak termín premlčania začína dátumom pôžičky.

9. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, potvrdením o transakcii zo dňa 19.04.2018, uznaním dlhu zo dňa 22.12.2016, odporom žalovaného voči platobnému rozkazu sp. zn. 29Up/358/2018, vyjadrením žalobcu k odporu žalovaného, návrhom na pokračovanie v konaní a upresnením žalobného nároku zo dňa 16.04.2019.

10. Zo žalobcom predloženého písomného uznania dlhu súd považoval za zistené, že dňa 22.12.2016 žalovaný ako dlžník podpísal uznanie dlhu čo do dôvodov a výšky voči žalobcovi ako veriteľovi s tým, že výška uznaného dlhu bola špecifikovaná ako istina v sume 5 250,00 Eur. Ako dôvod vzniku dlhu bolo uvedených deväť peňažných pôžičiek, a to: 1/ pôžička zo dňa 25.07.2012 vo výške 100,00 Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 2/ pôžička zo dňa 15.05.2012 vo výške 2 000,00 Eur s termínom vrátenia do 30.06.2012, 3/ pôžička zo dňa 16.08.2012 vo výške 1 300,00 Eur s termínom splatenia dlhu 14 dní od poskytnutia pôžičky, 4/ pôžička zo dňa 10.10.2012 vo výške 300,00 Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 5/ pôžička zo dňa 15.10.2012 vo výške 50,00 Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 6/ pôžička zo dňa 01.03.2013 vo výške 150,00 Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 7/ pôžička zo dňa 26.09.2013 vo výške 300,00 Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 8/ pôžička zo dňa 16.01.2014 vo výške 50,00 Eur s termínom vrátenia 14 dní od poskytnutia pôžičky, 9/ pôžička zo dňa 08.08.2014 vo výške 1 700,00 Eur s termínom splatenia dlhu 14 dní od poskytnutia pôžičky, z ktorej 700,00 Eur bolo vrátené a zostalo vrátiť 1 000,00 Eur. Tiež v konaní nebolo medzi stranami sporné, že všetky uvedené pôžičky boli medzi stranami uzatvorené len v ústnej forme, čo na platnosť zmluvy o pôžičke nemá žiadny vplyv, keďže zmluva o pôžičke je neformálnou zmluvou s reálnou povahou, t.z. pre jej vznik nie je podstatné kedy a či vôbec došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky, ktoré dátumy v danom prípade žalovaný nespochybnil. Zo žalovaným podpísaného uznania dlhu ďalej vyplýva, že žalovaný ako dlžník si bol vedomý skutočnosti, že dlh titulom pôžičiek č. 1/ až 7/ je premlčaný, čo žalovaný viackrát zdôraznil aj v rámci jeho prednesu na pojednávaní. Žalovaný ako dlžník sa zároveň zaviazal uhradiť dlh jednorazovo najneskôr do 15.02.2017 v hotovosti v mieste bydliska veriteľa s tým, že uznaním dlhu nie je dotknutý nárok veriteľa požadovať od dlžníka nároky vzniknuté pred podpisom predmetného uznania dlhu.

11. Medzi stranami ďalej nebolo sporné ani to, že žalovaný uhradil žalobcovi dňa 03.04.2018 sumu 5 500,00 Eur, z ktorej suma 5 250,00 Eur bola započítaná na istinu pôžičiek a suma 250,- Eur na zákonné úroky z omeškania.

12. Spor medzi stranami však spočíval v otázke splatnosti predmetných pôžičiek, keď žalobca tvrdil, že splatnosť pôžičiek nastala tak ako je uvedená v písomnom uznaní dlhu, t.j. 1/ pôžička zo dňa 25.07.2012 vo výške 100,00 Eur bola splatná do 08.08.2018 (správne malo byť 08.08.2012), kapitalizovaný úrok z omeškania od 09.08.2012 do 03.04.2018 vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 100,00 Eur tak činí 49,46 Eur, 2/ pôžička zo dňa 15.05.2012 vo výške 2 000,00 Eur bola splatná do 30.06.2012, kapitalizovaný úrok z omeškania od 01.07.2012 do 03.04.2018 vo výške 9 % p.a. zo sumy 2 000,00 Eur tak činí 1 036,60 Eur, 3/ pôžička zo dňa 16.08.2012 vo výške 1 300,00 Eur bola splatná do 30.08.2012, kapitalizovaný úrok z omeškania od 31.08.2012 do 03.04.2018 vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 1 300,00 Eur tak činí 636,07 Eur, 4/ pôžička zo dňa 10.10.2012 vo výške 300,00 Eur bola splatná do 24.10.2012, kapitalizovaný úrok z omeškania od 25.10.2012 do 03.04.2018 vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 300,00 Eur tak činí 142,83 Eur, 5/ pôžička zo dňa 15.10.2012 vo výške 50,00 Eur bola splatná do 29.10.2012, kapitalizovaný úrok z omeškania od 30.10.2012 do 03.04.2018 vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 50,00 Eur tak činí 23,74 Eur, 6/ pôžička zo dňa 01.03.2013 vo výške 150,00 Eur bola splatná do 15.03.2013, kapitalizovaný úrok z omeškania od 16.03.2013 do 03.04.2018 vo výške 5,75 % p.a. zo sumy 150,00 Eur tak činí 43,57 Eur, 7/ pôžička zo dňa 26.09.2013 vo výške 300,00 Eur bola splatná do 10.10.2012 (správne malo byť 10.10.2013), kapitalizovaný úrok z omeškania od 11.10.2013 do 03.04.2018 vo výške 5,50 % p.a. zo sumy 300,00 Eur tak činí 73,91 Eur, 8/ pôžička zo dňa 16.01.2014 vo výške 50,00 Eur bola splatná do 30.01.2014, kapitalizovaný úrok z omeškania od 31.01.2014 do 03.04.2018 vo výške 5,25 % p.a. zo sumy 50,00 Eur tak činí 10,95 Eur, 9/ pôžička zo dňa 08.08.2014 vo výške 1 700,00 Eur bola splatná

do 22.08.2014, kapitalizovaný úrok z omeškania od 23.08.2014 do 03.04.2018 vo výške 5,15 % p.a. zo sumy 1 000,00 Eur (suma 700,00 Eur bola žalobcovi vrátená) tak činí 186,11 Eur. Naproti tomu žalovaný v podanom odpore najprv tvrdil, že pôžičky mal poskytnuté žalobcom na dobu vymoženia jeho prostriedkov od Bohumila Fitčáka, voči ktorému má vedenú exekúciu, na pojednávaní v rámci jeho prednesu však už uvádzal, že neboli dohodnuté žiadne hraničné termíny na vrátenie pôžičky, tak ako je to napísané v uznaní dlhu, a že vo vzťahu k úrokom z omeškania považuje žalovaný termín, od ktorého bol v omeškaní, deň 15.02.2017, ktorý je z jeho strany podpísaný.

13. Z podania žalobcu zo dňa 16.04.2019, označeného ako „Upresnenie žalobného nároku“ žalobca prostredníctvom právneho zástupcu poukazujúc na obsah podaného žalobného návrhu v záujme právnej istoty uviedol, že si v predmetnom konaní uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 1 953,24 Eur, ktorá suma je vypočítaná ako rozdiel súčtu zákonných úrokov a čiastkovej úhrady žalovaného vo výške 250,00 Eur (tzn. 2 203,24 Eur - 250,00 Eur = 1 953,24 Eur) s tým, že pokiaľ žalobca vo svojich písomných podaniach doručovaných súdu či už v návrhu na pokračovanie v konaní alebo vyjadrení ku odporu uvádzal sumu 2.204,32 Eur išlo len o písársku chybu. V prílohe predmetného podania zároveň pripojil prehľad uplatnených zákonných úrokov z omeškania. Z dôvodu, že z opisu skutočností, z ktorých vyplýva uplatňovaný peňažný nárok, uvedených v návrhu na vydanie platobného rozkazu (formulárové tlačivo), vyplýva, že žalobca si v danom konaní uplatnil sumu 1 953,24 Eur (vo vydanom platobnom rozkaze bola nesprávne uvedená výška uplatneného príslušenstva v sume 2 204,32 Eur), súd nepovažoval predmetné podanie ako čiastočné späťvzatie žaloby a preto o ňom nerozhodoval.

14. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

15. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.“), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

17. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., v znení účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

18. Podľa § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

19. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, ale len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

20. Predmetom tohto konania bolo len zaplatenie príslušenstva peňažných pôžičiek č. 1/ až 9/ v celkovej sume 1 953,24 Eur vzhľadom ku skutočnosti, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný titulom uznania dlhu zo dňa 22.12.2016 hotovostným vkladom v sume 5 500,00 Eur vrátil žalobcovi istinu predmetných pôžičiek, spolu v sume 5 250,00 Eur, a zároveň čiastočne uhradil zákonné úroky z omeškania v sume 250,00 Eur.

21. Súd nemal pochybnosti o splatnosti pôžičiek č. 1/ až 9/, tak ako táto bola špecifikovaná v písomnom uznaní dlhu. Pokiaľ žalovaný tvrdil niečo iné, súd konštatuje, že v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď na preukázanie svojich tvrdení súdu nepredložil ani neoznačil žiadny dôkaz. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo

nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Pokiaľ žalovaný na pojednávaní v rámci návrhov na doplnenie dokazovania len vo všeobecnosti uvádzal, že žiada, aby žalobca preukázal, že termín vrátenia bol iný ako konečný termín 15.02.2017, súd uvádza, že spravidla platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Keďže žalobca listinným dôkazom, a to písomným uznaním dlhu, podpísaným zo strany žalovaného, preukázal tie skutočnosti, ktoré mu môžu priniesť úspech v spore (t.j. v danom prípade dobu splatnosti jednotlivých pôžičiek), bolo zodpovednosťou žalovaného, aby súdu predložil na preukázanie svojich tvrdení dôkazy, ktoré potvrdzujú všetky skutočnosti prezentované v rámci jeho procesnej obrany nevyhnutných pre vyhlásenie zamietavého rozsudku. Preto súd ďalšie dokazovanie zamietol. Súd už len pre úplnosť veci poznamenáva, že tvrdenie žalovaného, že on uznanie dlhu nečítal, nevidel, bolo to pripravené v kancelárii žalobcu, prebehol ho, ho nezbavuje pre neho nepriaznivých dôsledkov, ktoré prípadne v tejto súvislosti môžu nastať.

22. K tvrdeniu žalovaného, že v čase uznania dlhu boli ním uznané pôžičky premlčané v plnom rozsahu, súd uvádza, že dlžník môže uznať aj premlčaný dlh, právne následky uznania dlhu v tom prípade nastanú len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. V danom prípade nebolo sporné, že žalovaný vedel, že dlh, ktorý uznáva voči veriteľovi titulom pôžičiek č. 1/ až 7/, je premlčaný, keďže táto skutočnosť je v písomnom uznaní dlhu aj výslovne konštatovaná. Keďže uznanie dlhu sa konkrétne týkalo istiny z pôžičiek č. 1/ až 9/, pričom predmetom tohto konania, bolo iba ich príslušenstvo, vo vzťahu ku ktorému žalovaný namietal len splatnosť jednotlivých pôžičiek, súd sa uvedeným tvrdením žalovaného ďalej nezaoberal.

23. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného, že termín, od ktorého bol v omeškaní s vrátením dlhu je deň 15.02.2017, ktorý je z jeho strany podpísaný, súd uvádza, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník v písomnej forme vyhlasuje, že zaplatí svoj dlh čo do dôvodu a výšky. Základným obsahovým prvkom inštitútu uznania dlhu je vznik právnej domnienky, že dlh v čase jeho uznania trval, ktorá sa prejavuje predovšetkým v procesnej rovine, ako prenesenie dôkazného bremena na dlžníka. Uznaním dlhu však nevzniká medzi stranami nový záväzkový vzťah, ani sa nenahrádza pôvodný záväzok, t.j. nemení sa ani pôvodne dohodnutá doba splatnosti pôžičiek č. 1/ až 9/. Preto v tomto smere súd vyhodnotil obranu žalovaného ako nedôvodnú.

24. Jedným z právnych následkov omeškania s plnením peňažného dlhu je povinnosť dlžníka (žalovaného) platiť úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Omeškanie dlžníka s plnením záväzku má tak za následok obsahovú zmenu práv veriteľa (žalobcu) a povinností dlžníka. Medzi veriteľom a dlžníkom tak vznikol úrokový záväzkový právny vzťah, obsahom ktorého je povinnosť dlžníka popri už existujúcom peňažnom dlhu, platiť aj úroky z omeškania. Úroky z omeškania tak majú povahu sankcie za omeškanie dlžníka s plnením záväzku, ktorá sa uhrádza popri samotnom dlžnom plnení, stanoveným percentom z tej časti dlhu, z ktorej je dlžník v omeškaní.

25. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že o úrokoch ani o úrokoch z omeškania nebola medzi ním a žalobcom nikdy žiadna dohoda, súd uvádza, že pokiaľ ide o (zmluvné) úroky, tieto si v konaní žalobca neuplatňuje, a pokiaľ ide o úroky z omeškania, dohoda o nich nie je potrebná, nakoľko v občianskoprávných vzťahoch, akým vzťah medzi žalobcom a žalovaným bezpochyby je, sa úroky z omeškania sa spravujú ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ide teda o tzv. zákonné úroky z omeškania, ktoré pre prípad omeškania dlžníka s plnením záväzku priznáva priamo zákon.

26. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, t.j. s vrátením peňažných pôžičiek v dobe ich splatnosti, ktorá bola žalobcom preukázaná písomným uznaním dlhu zo strany žalovaného, vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania, a to v celkovej výške 2 203,24 Eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že z úhrady žalovaného v sume 5 500,00 Eur zo dňa 03.04.2018 (potvrdenie o vykonaní hotovostného vkladu - č. I. 13 spisu) bola suma 250,00 Eur započítaná na úhradu kapitalizovaných úrokov z omeškania, celková dlžná suma kapitalizovaných úrokov z omeškania tak predstavuje sumu 1 953,24 Eur.

27. Preto súd s poukazom na vyššie uvedený skutkový a právny stav, vychádzajúc z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, priznal žalobcovi kapitalizované úroky z omeškania v požadovanej výške, nakoľko tieto boli uplatnené v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (I. výrok rozsudku). Súd už len na okraj poznamenáva, že žalovaný samotnú výšku úrokov z omeškania v konaní ani nerozporoval.

28. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní mal žalobca úspech v celom rozsahu, preto mu vznikol aj nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, t.j. 100%. V súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP súd rozhodol len o nároku na náhradu trov konania (II. výrok rozsudku). O výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písm. a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak subjekt zaviazaný na plnenie dobrovoľne nesplní to, čo mu vykonateľný rozsudok (exekučný titul) ukladá, možno na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu, vykonať exekúciu podľa ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších zákonov.